

Slutberetning fra arbejdet med at indsamle bathymetriske data nord for Grønland

Slutningen af april, nærmere bestemt den 25. april, blev dagen hvor vi skulle begynde at tage afsked med vores canadiske kollegaer. Vi havde på dette tidspunkt været klar til at flytte over i den danske GreenArc-camp i nogle dage, så afskeden var både vemodig og glædelig. Glædelig, fordi vi så frem til at få afsluttet vores arbejde. Flere dages venten stiller visse krav til tålmodigheden. Heldigvis har vi kunne assistere lidt i lejren. Vi har gravet diverse grej frem fra snedriverne, vi har fjernet snedriver ved teltene så den senere afrigning bliver nemmere for de tilbageværende, ja vi har gravet i sne forskellige steder i lejren i flere dage. Afskeden var samtidig vemodig. Stemningen i lejren har været uovertruffen, alle har hjulpet hinanden hvor det har været muligt. At bo og arbejde i det arktiske miljø stiller helt særlige krav til personalet, til udstyret og til måden vi håndterer både udstyr og hinanden på. Der har været en helt speciel "lejr atmosfære" som har bragt folk tæt på hinanden – og alligevel så ser vi måske aldrig vores nye canadiske kollegaer og venner igen...

Som en slags afskedsgave til det gode kammeratskab, arrangerede vi danskere en curlingturnering. Ude ved landingsbanen blev isen pudset, curlingbanen blev markeret med sne og tomatjuice og der blev lavet opslag der bekendtgjorde afviklingen af "Ward Hunt Island International Curling Championship". Vi havde på forhånd indsamlet tomme saftvanddunke, fyldt dem med vand og indefrosset rustikke håndtag. Disse saftvandsdunke udgjorde vores curlingsten. I dagevis havde curlingstenene stået uden for vores værkstedstelt og lignet et

Curlingskipper Henrik med fuld udrustning

eksperiment fra det 17. århundrede. Spørgsmålene og blikkene havde været mange. Hvad havde de skøre danskere nu gang i? Turneringen var en ubetinget succes. Det var en hyggelig afslappet aften, med lidt konkurrence der til forveksling lignede curling som det samlende punkt. Til alt held vandt det danske hold turneringen – hvilket vi da heller ikke undlod at minde det storskrydende, men altså tabende, canadiske hold om, ved morgenmaden dagen efter.

Tilbage til flyttedagen. Den 25. april fløj Henriette Skourup og Uni Bull med de to helikoptere mod GreenArc-lejren. De skulle foretage målinger på fire udestående positioner undervejs. Dagen efter skulle Henrik Agner og Morten Sølvsten så støde til i GreenArc, med det resterende udstyr og den personlige udrustning. Men allerede kort efter ankomsten til GreenArc stod det dog klart, at lejren ikke havde kapacitet til alle fire samt to helikopterpiloter og en helikoptertekniker. Der var simpelthen hverken senge eller proviant nok i

GreenArc set fra luften

lejren. Morten Sølvsten begyndte derfor sin hjemrejse fra Ward Hunt og Henrik Agner fløj til GreenArc.

Vagthunden Kenny. I baggrunden forskes der i snestrukturer.

GreenArc blev oprindeligt etableret på den drivende havis ca. 40 sømil nord for Grønland, men da isen brød op blev man tvunget til at flytte lejren tæt ind under land. GreenArc-lejren ligger nu på isen lidt nord for Kap Morris Jessup – ca. 20 kilometer fra Kaffeklubben Ø. Det var et stort tilbageslag for GreenArc at lejren måtte flytte. Flere af forskningsprojekterne var afhængige af at kunne lave målinger ude på den drivende havis.

Efter en enkelt liggedag pga. dårligt vejr, så kom der den 27. april i gang dataindsamlingen. I løbet af kun to – laange – dage lykkedes det at få de nødvendige dybde- og tyngdemålinger i kassen. Sent om aftenen tirsdag den 28. april kunne holdet strække armene over hovedet og med slet skjult stolthed sige: "Vi gjorde det!"

Alle data er nu sendt hjem til Danmark og de vil indgå i det nødvendige grundlag for at kunne gøre krav på en udvidelse af den grønlandske kontinentalsokkel nord for Grønland.

Slutteligt står der kun tilbage at sørge for at vi selv og vores udstyr er klar til sensommertogtet med isbryderen ODEN i august og september.